

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/107/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220201994
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4220201994.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a sudkyň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcov: 1./ C. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. č. XXX, Q., 2./ V. K., nar. XX. XX. XXXX, t. č. Z. Y. nad G., P. O. J. XX, P., 3./ mal. C. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX, Q., zastúpený zákonným zástupcom: C. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXX, Q., žalobcovia 1/, 2/ a 3/ zastúpení: Mgr. Jaromír Likér, advokát so sídlom Nábrežná 67, Nové Zámky, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o ochrane osobnosti, o odvolaní žalobcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 9. júna 2022 č. k. 6C/18/2020-364, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie o žalobe žalobcov 1/ a 3/ zastavil, žalobu žalobcu 2/ v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcom 1/ a 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ako i súčasne má nárok voči žalobcovi 2/ na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 144, § 145 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou v znení jej doplnení domáhali ochrany osobnosti na tom skutkovom základe, že rozhodnutím Okresného súdu Komárno v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 11T/66/2014 došlo k neprimeranému zásahu do práva žalobcov na súkromný a rodinný život a do práva žalobcov na ochranu osobnosti. V zmysle podanej žaloby a príloh, k tomu zásahu malo dôjsť postupom v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 11T/66/2014 tým, že nebola nastolená spravodlivá rovnováha. Žalobcovia v podanej žalobe uviedli, že ponižujúcim zaobchádzaním bolo, že počas konania vedeného pod sp. zn. 11T/66/2014 išlo o jednosmerné konanie vedené na úkor protistrany, prípad bol vytvorený na základe nekalých praktík a pomocou skrytej činnosti polície, ktorá zámerne nebrala nič do úvahy a súd potvrdzoval veci umelo vykonštruované. Žalovaný ďalšie dôkazy vidieť nechcel a vyhrážal sa, že nebude reagovať na podnety. Ústava SR dáva povinnosť pre rodinu žalobcov vytvoriť pozitívnu ochranu proti extrémnym neprimeraným trestom, pri ktorom nebolo nič zohľadnené, iba minulosť žalobcu 2/, ostatné dôkazy hodnotené neboli. Trestná vec bola posúdená nesprávne a účelovo a cestou omylov. Žalobkyňa 1/ nechcela, aby žalobca 2/ išiel do väzenia, ale len na liečenie. Pre nekalé praktiky, ktoré boli uplatnené v priebehu celého konania tak zámerne nikto nechcel tieto veci riešiť a napraviť. Žalobcovia uviedli, že peniaze nepotrebujú, ale žiadajú, aby bola vrátená ľudskosť a dôstojnosť rodiny. Uviedli ďalej, že žalovaný a ani Okresný súd Komárno nechceli pristúpiť k odstráneniu právnej neistoty, ktorá mala vzniknúť zásahom do ich rodinného a súkromného života, pretože orgán sa úplne svojvoľne angažoval bez akéhokoľvek reálneho záujmu rodiny a snažil sa násilne tlačiť vlastný názor na rodinných

príslušníkov bez normálnych a rozumných limitov. Žiadali, aby bola rodine vrátená dôstojnosť v zmysle čl. 41 Ústavy, čl. 8 Dohovoru a domáhali sa odstránenia extrémneho zásahu do rodinného a súkromného života, a odstránenia pre zdravie a dušu škodlivého priestoru, ktorý vznikol v dôsledku ignorácie pozitívneho záväzku štátu, ktorý má povinnosť akceptovať ľudskú dôstojnosť a medzinárodné zmluvy. Považovali za nepotrebný a neobjektívny zásah do rodinného a súkromného života. Štát obmedzil aj ich právo na sebaurčenie a právo prijímať rozhodnutia o vlastnom živote. Podaním doručeným súdu dňa 03. 08. 2021 žalobcovia 1/ a 3/ vzali žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že záujmy žalobcov 1/ a 3/ bude ďalej zastupovať žalobca 2/. Súd prvej inštancie preto konanie o žalobe žalobcov 1/ a 3/ zastavil, v zmysle § 145 ods. 1 CSP.

1.2. Z pripojeného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 11T/66/2014-2951 zo dňa 20. 10. 2016 bol žalobca 2/ za skutky podrobne popísaného vo výroku uvedeného rozsudku uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno d) v spojení s § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov nepodmienečne. Pre výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd v Nitre uznesením č. 4To/98/2016-3118 z 12. 01. 2017 odvolania žalobcu 2/, žalobkyne 1/ a Okresnej prokurátorky v Komárne proti rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 z 20. 10. 2016 zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. 01. 2017. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Tdo/21/2019 z 31. 07. 2019 dovolanie žalobcu 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 z 12. 01. 2017 odmietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31. 07. 2019. V danom prípade žalobcovia tvrdili, že ich nárok na ochranu osobnosti je nárokom majúcim oporu v § 11 Občianskeho zákonníka.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobcovia sú osobami, ktorých právo garantované v § 11 Občianskeho zákonníka bolo porušené alebo ohrozené, ale aj zistenie, že žalovaný je subjektom, ktorý sa dopustil zásahu voči právu žalobcov. Je nevyhnutné mať na zreteli, že v občianskoprávných vzťahoch za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, ale aj režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu ujmy na osobnostných právach. Za zásah do ochrany osobnosti je tak zodpovedný vždy priamo pôvodca zásahu, a to bez ohľadu na to, či pôvodca je alebo nie je orgánom verejnej moci. Aj v prípade, ak je pôvodca orgánom verejnej moci, zodpovedá za zásah do osobnosti fyzickej osoby samostatne. Žalobca 2/ sa domáhal voči žalovanému ochrany osobnosti za neoprávnený zásah, ktorý mal byť dôsledkom postupu v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 11T/66/2014. Keďže v danej veci žalobca 2/ za pôvodcu zásahu do osobnostných práv v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno sp. zn. 11T/66/2014 označil Slovenskú republiku (štát) konajúcu prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, pričom v konaní do vyhlásenia dokazovania za skončené nepreukázal, že by v trestnej veci žalobcu 2/ konala Slovenská republika a vydala aj rozhodnutie o treste, je zrejmé, že pôvodcom žalobcom 2/ tvrdeného zásahu do osobnostných práv žalobcu 2/ a jeho rodiny nemôže byť štát, teda Slovenská republika, keď v uvedených trestných veciach žalobcu 2/ konali a rozhodovali v súlade so zákonom zverenými kompetenciami konkrétne orgány štátnej moci. Preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu 2/ na ochranu osobnosti zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného - Slovenskej republiky, teda z dôvodu, že na strane žalovaného nie je označený subjekt nositeľom hmotnoprávnej povinnosti k uplatnenému nároku. Žalobca 2/ tiež v konaní nepreukázal, že žalovaný neoprávnene v konaní vedenom pod sp. zn. 11T/66/2014 zasiahol do osobnostných práv žalobcu 2/ a jeho rodiny. Na základe uvedených skutočností preto žalovaný nemohol byť pôvodcom neoprávneného zásahu, ktorý mal byť spôsobený v trestnom konaní vedenom na OS Komárno pod sp. zn. 11T/66/2014, a preto súd žalobu žalobcu 2/ ako nedôvodnú zamietol. Súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania, a to pripojenie spisov Okresného súdu Komárno sp. zn. 2Nt/7/2017, 3Nt/5/2018, 17Nt/2/2019, 3Nt/23/2020 a spisov OS TT sp. zn. 3Pp/134/2009 a 6Pp/151/2020, vyžiadanie potvrdenia z ÚPSVaR Komárno o poberaní dávok žalobkyne 1/, vstupu komisára pre deti ako aj vyžiadanie návštevneho harmonogramu žalobcu 2/ z ÚVTOS, z dôvodu, že vykonanie týchto navrhnutých dôkazov by nemalo vplyv na záver súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov konania žalovaného voči žalobcom 1/ a 3/ rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP postupom podľa § 262 ods. 1 CSP, keď žalobcovia 1/ a 3/ procesne zavinili zastavenie konania tým, že vzali podanú žalobu späť, pričom úkon späťvzatia žaloby žalobcami 1/ a 3/ nebol realizovaný z dôvodu správania sa žalovaného, ale na základe rozhodnutia žalobcov 1/ a 3/, a preto mal súd za to, že žalobcovia 1/ a 3/ procesne zavinili

zastavenie konania. Súd preto priznal žalovanému voči žalobcom 1/ a 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O nároku na náhradu trov konania žalovaného voči žalobcovi 2/ rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP postupom podľa § 262 ods. 1 CSP, a keďže súd žalobu žalobcu 2/ zamietol, žalovaný bol v konaní plne úspešnou stranou sporu, a preto mu súd proti žalobcovi 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonom stanovenej lehote odvolaním všetci žalobcovia, namietajúc, že neboli splnené procesné podmienky pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mali za to, že súd prvej inštancie podanie žalobcov 1/ a 3/ zo dňa 28. 07. 2021, nachádzajúce sa na č. I. 184 súdneho spisu nesprávne vyhodnotil a nesprávne právne posúdil. Svoje podanie žalobcovia nešťastne nazvali ako „späťvzatie žaloby“, avšak z obsahu samotného listu je zrejmé že žalobcovia 1/ a 3/ chceli predmetným podaním súdu oznámiť, že v konaní ich bude ďalej zastupovať žalobca 2/, nie vziať žalobný návrh späť. Úmysel žalobcov 1/ a 3/ je zrejmý napríklad i z podania zo dňa 15. 12. 2021 na č.l. 224 súdneho spisu, v ktorom sa naďalej vyjadrujú ku konaniu. Pre rozhodnutie o zastavení konania o žalobe žalobcov 1/ a 3/ preto neboli splnené procesné podmienky a súd nepostupoval správne keď konanie o žalobe žalobcov 1/ a 3/ zastavil. Ďalej žalobcovia namietali, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného a z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva aký subjekt má byť podľa názoru súdu nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Z dôvodu právnej istoty považujú za nevyhnutné, aby odôvodnenie rozhodnutia náležite vysvetľovalo, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel súd prvej inštancie ku konkrétnemu záveru tak, aby z neho bola zrejmá opodstatnenosť, zákonnosť, spravodlivosť. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie však nie je zrejmé, akými úvahami sa súd spravoval a na základe akých úvah dospel k záveru, že žalobu je nutné zamietnuť pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Pozitívny záväzok štátu nie možné viazať iba na skutkovo vymedzené prípady definované v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ale vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, medzinárodných zmlúv a dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná. Tiež uviedli, že závery súdu prvej inštancie v bode 25. a 26. odôvodnenia rozsudku si navzájom odporujú. V bode 25. odôvodnenia rozhodnutia totiž súd prvej inštancie uvádza že súd nemal za preukázané, že by žalovaný zasiahol do osobnostných práv žalobcov. Zároveň však v bode 26. odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uvádza, že de facto zamietol väčšinu návrhov žalobcu v 2./ rade na vykonanie dokazovania, a teda žalobca ani nemal možnosť preukázať, že žalovaná neprimerane zasiahla do osobnostných práv žalobcov. Navyše pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná nie je pasívne vecne legitimovaná, odôvodnenie rozhodnutia v časti, v ktorej sa súd prvej inštancie venuje preukázaniu resp. nepreukázaniu zásahu so osobnostných práv žalobcov konaním žalovanej považujú za zmatečné. Majú za to, že z vykonaného dokazovania, resp. z navrhovaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že trest, ktorý bol žalobcovi 2/ uložený rozhodnutím Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11T/66/2014-2951 zo dňa 20. 10. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/98/2016-3118 z 12. 01. 2017 neprimeraným negatívnym spôsobom zasahuje do práva všetkých žalobcov na súkromný a rodinný život a do práva na ochranu osobnosti. Z listinných dôkazov, ktoré navrhli pripojiť vyplýva priama súvislosť medzi trestom uloženým žalobcovi 2/ a dopadmi na súkromný a rodinný život všetkých žalobcov v súvislosti s nepriaznivým stavom žalobcu 3/ a nemožnosťou žalobkyne 1/ zamestnať sa. Žalobcovia sa tak ocitli v patovej situácii, keď rozhodnutie v trestnej veci má značný negatívny vplyv na rodinu odsúdeného, avšak žalobkyňa 1/ nemá nárok na finančnú kompenzáciu vzniknutej situácie a v rámci trestného konania sa taktiež nemôžu domôcť spravodlivosti. Okrem zdravotných problémov žalobcu 3/ tak žalobcovia zápasia aj s finančnými a zo strachu z budúcnosti, úzkosti, extrémnej chudobe a nemožnosti osobného stretávania. Navrhli, aby odvolací súd v súlade s ust. § 389 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je opodstatnené a napadnutý

rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto je dôvodné ho v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Žalobcovia 1/, 2/, 3/ si voči žalovanému uplatnili nárok na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka a žiadali, aby súd rozhodol, že rozhodnutím Okresného súdu Komárno v trestnej veci pod sp. zn. 11T/66/2014 došlo k neprimeranému zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život a do ich práva na ochranu osobnosti.

6. Prejednávajúc podané odvolanie žalobcov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci ako i prijal správne právne závery, z ktorého dôvodu je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

9. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo.

11. Preskúmvajúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska rozsahu a vymedzených dôvodov podaného odvolania žalobcov dospel odvolací súd k záveru, že takto podané odvolanie žalobcov nebolo spôsobilé privodiť zmenu resp. zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v prospech odvolateľov, keď odvolanie podané žalobcami vyhodnotil odvolací súd za v celom rozsahu nedôvodné.

12. V rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolacom konaní bol odvolací súd limitovaný v jeho preskúmvacej činnosti odvolacími dôvodmi, ktoré vymedzili žalobcovia v odvolaní.

13. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného, pokiaľ žalobcovia namietali, že pre rozhodnutie súdu o zastavení konania o žalobe žalobcov 1/ a 3/ neboli splnené procesné podmienky a súd prvej inštancie ich podanie zo dňa 28. 04. 2021 (nachádzajúce sa na č. l. 184) nesprávne vyhodnotil ako späťvzatie žaloby, s takouto argumentáciou odvolateľov sa odvolací súd nestotožňuje. Z obsahu podania žalobcov, bez ohľadu na jeho označenie (ako späťvzatie žaloby) je podľa názoru odvolacieho súdu, zhodne so súdom prvej inštancie, jednoznačné, že žalobcovia 1/ a 3/ vzali svoju žalobu späť, čo bezpochyby vyjadrili i tým, že uviedli, že „sťahujú žalobu z pozície žalobcov 1/ a 3/“. Podľa názoru odvolacieho súdu na obsah tohto podania nemožno nahliadať nijak inak ako na prejav dispozície žalobcov 1/ a 3/ so žalobou v smere jeho späťvzatia, a to bez ohľadu na to, že žalobcovia sú osobami bez právneho vzdelania ako i bez ohľadu na to, že sa títo v následnom podaní naďalej vyjadrujú ku konaniu v tejto veci, ktoré podanie už na raz urobený úkon späťvzatia nemá vplyv. Z hľadiska vyjadreného prejavu a úmyslu žalobcov 1/ a 3/ o späťvzati žaloby nemožno toto ich podanie označiť za nezrozumiteľné, ktoré by vyvolávalo potrebu jeho doplnenia, pretože tak ako pre súd prvej inštancie, tak i pre odvolací súd z neho jednoznačne vyplynula vôľa žalobcov 1/ a 3/ vziať žalobu voči žalovanej späť, a to s odôvodnením, že ďalej ich záujmy bude hájiť žalobca 2/. Pokiaľ potom súd prvej inštancie konanie o žalobe žalobcov 1/ a 3/ zastavil, takéto jeho rozhodnutie je vecne správne a viedlo odvolací súd k potvrdeniu prvého výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Pokiaľ ďalej žalobcovia namietali nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v kontexte toho, že z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru o

nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného ako ani nie je zrejmé, aký subjekt má byť podľa súdu nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, aj túto odvolaciu argumentáciu žalobcov považuje odvolací súd za nedôvodnú.

15. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

16. Prihliadajúc na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobcovia domáhali a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom zistený, aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritéria určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. V danej veci tak mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie jasne, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil, z čoho vychádzal a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, a to, že vyznelo v neprospech žalobcu 2/ neznamená, že by v danej veci došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

17. Vo vzťahu k súdom prvej inštancie prijatému záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní odvolací súd udáva, že sa s právnym záverom súdu prvej inštancie stotožňuje v celom rozsahu.

18. Z obsahu spisu je jednoznačné, že neoprávnený zásah mal byť dôsledkom postupu súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 11T/66/2014. Súd prvej inštancie potom správne konštatoval, že pôvodcom tvrdeného zásahu do osobnostných práv žalobcu 2/ a jeho rodiny nemôže byť štát, teda Slovenská republika, ktorá v uvedenej trestnej veci žalobcu 2/ nekonala, keď v nej konali a rozhodovali konkrétne orgány štátnej správy, pričom je zrejmé, že týmto orgánom, resp. orgánmi bol konkrétny súd/súdy. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie, z jeho bodov 21. až 24. je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, ktorý subjekt by bol v danej veci nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, a to i napriek tomu, že súd prvej inštancie ho výslovne neoznačil, avšak v kontexte ním prezentovaných právnych úvah a prijatých záverov je tento subjekt bez akýchkoľvek pochybností a zložitých dedukcií zrejmý a jasný.

19. V kontexte uvedeného odvolací súd udáva, že ustálená rozhodovacia činnosť, tak NS SR ako i ÚS SR je v tomto smere jednoznačná, založená na záveroch, že z hľadiska určenia zásahu do osobnostných práv nemožno štát, ani jeho ústredný orgán stotožňovať s odlišnými subjektmi (policajnými orgánmi, prokuratúrou, súdmi, médiami a pod.), ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv žalobcu. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/176/2013 okrem iného vyplýva, že pri riešení otázky, kto je pasívne legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu, treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody (na tom nič nemení ani zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý predpokladá, že pri odškodňovaní podľa jeho ustanovení môže byť poskytnutá náhrada nielen za škodu a ušlý zisk, ale aj za spôsobenú nemajetkovú ujmu - viď bližšie § 17 ods. 2 tohto zákona). Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté

s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi nahradením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody ako majetkovej ujmy - pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať, v prípade škody treba jej výšku vyčíslieť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom (tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009).

20. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol v súlade s vyššie prezentovanými právnymi závermi a jednoznačne správne ustálil, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti v danej veci je pôvodca tvrdeného zásahu do osobnostných práv žalobcov, pričom týmto subjektom nie je štát konajúci prostredníctvom ústredného orgánu štátnej správy, ale konkrétny štátny orgán - súd. Vzhľadom na správne prijaté závery súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácii žalovaného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie i v jeho zamietajúcom výroku a v konečnom dôsledku v celom jeho rozsahu ako vecne správny potvrdil.

21. Keďže žalovaný nie je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom, na takto správne prijatom závere nič nemení ani ďalšia odvolacia argumentácia žalobcov vo vzťahu ku konštatovaniu nepreukázania zásahu do ich osobnostných práv, ktorá nemá žiadny vplyv na výsledok tohto sporu, a preto sa odvolací súd k tejto argumentácii ako nadbytočnej ďalej nevyjadruje. Len na doplnenie udáva, že v tomto ohľade súd prvej inštancie správne postupoval, keď návrhy žalobcov na vykonanie dokazovania zamietol, pretože tieto by nemali žiadny vplyv na výsledok sporu a správne prijatý záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keď tomuto v odvolacom konaní žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).